

ע"פ 72066/11/21 - יעקב משה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 72066-11-21 משה נ' מדינת ישראל

בפני כבוד השופט עדן - אב"ד

כבוד השופטת לזין

כבוד השופט ברסלר-גונן

המערער:

יעקב משה

ע"י ב"כ עו"ד אסף שלם

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ע"י ב"כ מיכאל גרוס - פמ"ד

פסק דין

השופט יואל עדן, אב"ד:

כתב האישום המתוקן וההסדר

1. המערער הורשע לאחר שמיעת ראיות, בביצוע עבירת תקיפה סתם אשר יוחסה לו בת"פ 29359-06-15, וזוכה מעבירת ניסיון תקיפה סתם שיוחסה לו בת"פ 61880-11-14.

הערעור הינו על הכרעת הדין במסגרתה הורשע המערער בעבירה המיוחסת לו בת.פ. 29359-06-15. יצוין כי שני התיקים נשמעו במאוחד, והכרעת הדין התייחסה לשניהם, וכי בגזר הדין החליט בית המשפט להורות על ביטול ההרשעה.

האירוע על פי כתב האישום בת.פ. 61880-11-14, בו זוכה המערער הינו מיום 4.2.14, והוגדר בהכרעת הדין כ"האירוע הראשון". האירוע על פי כתב האישום בת.פ. 25359-06-15 אירע ביום 9.3.14, והוגדר בהכרעת הדין כ"האירוע השני".

על פי עובדות כתב האישום בת.פ. 29359-06-15, המתלוננת הינה סייעת בגן ילדים, אשר בתו של המערער הינה תלמידה בו. בתאריך 9.3.14 בשעה 09:20, או בסמוך לכך, הגיע המערער יחד עם בתו לגן והמתין כי יפתחו בעבורו את שער הכניסה. המתלוננת יצאה לעבר השער במטרה לפתוח אותו ולהכניס את התלמידה פנימה. המתלוננת פתחה את השער אשר נפתח כלפי חוץ, אולם בשלב זה, תקף המערער את המתלוננת, בכך שדחף לעברה את השער וכתוצאה מכך פגע השער ברגלה.

בכתב האישום בת.פ. 61880-01-14 יוחסה למערער עבירה של ניסיון לתקיפה סתם של המתלוננת, מתאריך 4.2.14, עמוד 1

בכך שהתקרב אליה למרחק קרוב מאוד וניסה לתקוף אותה בכך שהניף את ידו המאגרפת. כאמור, המערער זוכה מעבירה זו.

המענה לכתב האישום

2. במענה לכתב האישום בת.פ. 15-06-25359, אישר המערער כי הגיע עם בתו לגן, וטען כי הם המתינו זמן ממושך ליד השער, המתלוננת יצאה לפתוח את השער, מדובר אכן בשער שנפתח כלפי חוץ. המערער טען כי לא תקף את המתלוננת, הוא לא דחף לעברה את השער, והוא לא ניסה לתקוף אותה באמצעות השער.

נטען גם להגנה מן הצדק ואכיפה בררנית, בטענה כי התלונות שהגיש המערער כנגד המתלוננת נסגרו ולא הוגשו כתבי אישום.

הכרעת הדין

3. בהכרעת הדין פירט בית המשפט את העולה מעדות המתלוננת, עדויות ביחס לאירוע הראשון והאירוע השני, הודעות המערער במשטרה ועדותו בבית המשפט, והורה על זיכוי המערער מעבירת ניסיון תקיפה סתם המיוחסת לו בגין האירוע הראשון, והרשיעו בעבירה תקיפה סתם המיוחסת לו באירוע השני.

על פי הכרעת הדין, ההכרעה הושתתה בעיקר על התרשמות בית המשפט מעדויות העדים שהעידו ומהימנותם, לצד בחינה וניתוח של מכלול הראיות. צוינה מערכת יחסים עכורה בין המערער למתלוננת, אשר הייתה סייעת בגן בו למדה בתו.

ביחס לאירוע הראשון נקבע כי אין מחלוקת שהתפתח דין ודברים טעון בין המערער למתלוננת, וכי המערער פנה באופן בוטה לצוות הגן בכלל, ולמתלוננת בפרט, אך יחד עם זאת, נקבע כי **"גרסת המתלוננת באשר לניסיון התקיפה אינה עולה בקנה אחד עם עדויות יתר העדות במקום. יכול והדברים נעוצים בחלוק הזמן, ואף ייתכן כי התיאור שמסרה המתלוננת לאירוע נעוץ ומושפע מן העובדה שהיתה נסערת מאוד במהלך האירוע, כאשר אין ספק שהיו בינה לבין הנאשם חילופי דברים קשים. עם זאת התעורר ספק באשר לניסיון התקיפה הנטען ע"י הנאשם, והנאשם זכאי ליהנות מספק זה"**.

ביחס לאירוע השני, צוין כי המתלוננת העידה כי ביום האירוע פנתה לפתוח את שער הגן למערער ובתו, שהגיעו באיחור, המערער החל לקללה, מאחר ונאלץ להמתין מספר דקות עד שמי מצוות הגן סר לפתוח לו את השער, ועל פי טענתה, לאחר שפתחה את השער, דחף המערער את השער חזרה לכיוונה, כך שהשער פגע ברגלה. המתלוננת נכנסה בסערה לגן, התלוננה בפני הגנת כי המערער פגע ברגלה באמצעות בשער, והציגה בפניה את הפגיעה, וכי בהתייחס לעדות הגנת בעניין זה, נקבע כי מדובר בעדות על אמרת קורבן אלימות בסמוך לאחר האירוע, וגם סייר הביטחון שהגיע

למקום בסמוך להתרחשות האירוע, העיד כי המתלוננת היתה נסערת, מפוחדת ורועדת.

בית המשפט מציין בהכרעת הדין כי המערער טען שאחז בשער על מנת לסייע לבתו להיכנס בשלום לגן, אך נקבע כי על רקע כל האמור באשר למערכת היחסים העכורה בין הצדדים, יש לקבוע כי גם אם נהג כך המערער מאחר וחשש שהשער יפגע בבתו, הרי שהדברים נעשו בתקיפות ובתוקפנות, תוך שהמערער אף הקדים וקילל את המתלוננת כפי שעולה מעדויות המתלוננת והגנתה. צוין כי גם הסייר העיד כי שמע את המערער מקלל את המתלוננת, וכי הילדה נכנסה לגן ללא פגע.

לאור זאת, נקבע כי אין בעובדה שהמערער חשש לשלום בתו, חשש אשר הוא לכשעצמו ערטילאי ולא הוכח כמבוסס, כדי לשלול את העובדה כי פגע ברגלה של המתלוננת באמצעות השער "ואף נהפוך הוא - יש בכך כדי לחזק את גרסת המתלוננת, שכן גם לשיטת הנאשם אין מחלוקת שאחז בשער".

בית המשפט דחה את טענת המערער כי דחף את השער במטרה להגן על בתו אשר כתוצאה מהתנהלותה האגרסיבית של המתלוננת, חשש שתימחץ בין חלקי השער, וקבע שאין בטענה זו כל ממש. נקבע כי המערער יכול היה להימנע מהסיטואציה ממנה חשש, פגיעת השער בבתו, באמצעות אחיזה בשער בלבד, מבלי לדחוף את השער לכיוונה של המתלוננת, ולמרות זאת "בחר שלא להסתפק באחיזת כנף השער וכך למנוע את מחיצת בתו, כנטען על ידו, אלא הדף את השער לכיוון המתלוננת". עוד הוסיף בית המשפט כי כיוון הליכת בתו של המערער היתה אל עבר המתלוננת, פנימה אל הגן, ועל כן גרסתו זו אינה מתיישבת עם ההיגיון.

בית המשפט הוסיף כי גם אם היה נכון להניח כי המערער לא הדף את השער לכיוון המתלוננת על מנת לפגוע בה, והמעשה נעשה במסגרת חילופי הדברים בין הצדדים, הרי שחזקה כי המערער היה מודע לעובדה שהדיפת השער כלפי המתלוננת עשויה לפגוע ברגלה, כפי שאכן אירע כתוצאה מהתנהלותו, ומכיוון שעבירת התקיפה דורשת יסוד נפשי של מודעות, הרי שהתקיים יסוד זה. מכל האמור, ומשהתקיימו יסודות העבירה, הורשע המערער בעבירת תקיפה סתם בגין האירוע השני.

ביחס לטענת ההגנה מן הצדק על רקע אכיפה בדרנית וקיומם של מחדלי חקירה, נקבע כי מארג הראיות אשר הביא להגשת כתב האישום נגד המערער מגוון, לעומת דלות הראיות כנגד המתלוננת, ועל כן אין מדובר באפליה בין שווים ובאכיפה בדרנית.

ביחס לטענות על מחדלי חקירה, נקבע שאין בהן ממש, כי העדרן של תמונות חבלות הבת אינו מחדל היורד לשורשו של עניין, וודאי כאשר היה באפשרות המערער להציג אסמכתאות אודות חבלותיה בעצמו, מבלי לנקוט בהליכי חקירה מיוחדים, וצוין כי מדובר בבתו של המערער, ופרט לתמונה שהוצגה במהלך ניהול המשפט ולא הוגשה, המערער לא צירף מסמך רפואי המאשר את חבלותיה של בתו, על כן נקבע כי מדובר בטענה סתמית, ואין לקבוע כי היחידה החוקרת התנהלה תוך מחדל כלשהו.

גזר הדין

4. בגזר הדין הורה בית המשפט על ביטול הרשעת המערער, לאחר שבחן את התקיימות התנאים לכך מהלכת כתב (ע"פ 2083/96 **תמר כתב נ' מ"י**, פד' נב' (3) 337 (21.8.1997), וקבע כי העבירה הינה ברף חומרה נמוך, וכי למתלוננת לא נגרם כל נזק ממשי. נקבע כי באיזון שבין האינטרס החברתי המוגן במגולם בהרשעתו של המערער בעבירה שיוחסה לו, ובין הנזק אשר עלול להיגרם לו כתוצאה מהותרת ההרשעה על כנה, יש מקום להורות על ביטול ההרשעה.

בגזר הדין הוטל על המערער, צו של"צ בהיקף של 80 שעות, צו מבחן לשנה וחתימה על התחייבות בסך 3,000 ₪.

הערעור הינו על הכרעת הדין בלבד.

טענות המערער בערעור

5. נטען כי ביחס לאירוע הראשון ממנו זוכה המערער, ביסס בית משפט השלום את החלטת הזיכוי על סתירות בעדותה של המתלוננת, גרסה שלא עלתה בקנה אחד עם עדויות יתר העדים במקום, ולא זכתה לאמונו של בית המשפט.

לאור סתירות בין עדות הגנת לעדויות אחרות, נטען כי אין לתת אמון בגרסתה, וכי בחינת מהימנותה באירוע השני, אינה יכולה להיקבע במנותק מקביעת מהימנותה באירוע הראשון, דהיינו מחוסר מהימנותה.

נטען כי שגה בית משפט השלום כאשר מצא ללא הסבר סביר לתת אמון בגרסת המתלוננת דווקא ביחס לאירוע השני, ולדחות את גרסת המערער.

נטען כי העובדה שהמערער זוכה מהאירוע הראשון, ועדות המתלוננת נמצאה לא אמינה, היתה צריכה להקרין גם על מידת מהימנותה באשר לעדותה בקשר לאירוע השני.

נטען כי בית המשפט לא נימק את החלטתו מדוע החלק בו גרסתה של המתלוננת נמצאה לא מהימנה, עומד בנפרד מכלל עדותה, וככל שערך פלגין דיבורא, הרי שלא נימק את הדברים.

עוד נטען להגנת זוטי דברים, ולמחדלי חקירה, ולכך שבית המשפט לא נתן משקל למצבה של המתלוננת סמוך לאירוע השני, ולתחושות הכעס והתסכול שחשה עם סגירת תלונתה באירוע הראשון.

נטען כי אין מחלוקת שהשער נפתח כלפי חוץ, וכי אף אחד מהעדים לא העיד על כך שהמתלוננת עמדה אחרי או על קו סגירת השער, כך שהשער יכול היה על אף פתיחתו לפגוע בה, וכי הגנת העידה שהמתלוננת עמדה בפנים, המערער עמד בחוץ והשער נפתח כלפיו, והמתלוננת היתה בתוך הגן.

נטען כי בית המשפט נפל לכלל טעות בקובעו שהמערער אמר כי דחף את השער במטרה להגן על בתו, וכי המערער מעולם לא אמר זאת, אלא העיד כי בלם את השער על מנת שלא יפגע בבתו.

עוד נטען כי אם הילדה עמדה לפני המערער, אזי אין היגיון בכך שהמערער ידחוף או יהדוף את השער קדימה לעבר המתלוננת, שכן אז יפגע בבתו.

עוד נטענו טענות ביחס לעדויות הנוספות, ולהתעלמות מעדותו של סייר הגנים, הסותרת את גרסת המתלוננת ולפיה כל שהיה הוא אלימות מילולית של המערער ולא מעבר לכך.

מכל האמור, התבקש לבטל את הכרעת הדין ולהורות על זיכוי המערער, ולחילופין לקבוע כי עומדת לו הגנת זוטי דברים.

תשובת המשיבה לערעור

6. ב"כ המשיבה מפנה לקביעת בית המשפט עוד ביחס לאירוע הראשון ממנו זוכה המערער, על כי אין מקום לתת אמון בגרסתו, כי נקבע שגרסת המערער הינה גרסה מתממת, ועומדת בסתירה לעדויות העדים.

נטען כי לא נאמר לא ברמז ולא בבדל של רמז, כי עדות המתלוננת לא אמינה, אלא מה שנאמר הינו כי בגלל ספק ראייתי, מאחר ואנו נמצאים בהליך פלילי, המערער נהנה מספק זה, ובית משפט קמא אף הסביר זאת, ונימק שאין מדובר בחוסר מהימנות של המתלוננת, אלא מאחר ומדובר בחלופי הזמן, וייתכן שעקב כך שהיתה נסערת, ואין כל אמירה שגרסת המתלוננת לא אמינה.

בית המשפט האמין למתלוננת, באירוע השני, מאחר והיה מסד ראייתי מתאים והחיזוקים הנדרשים לעדותה, ונקבע שהעדויות היתה אמינה והמערער ביצע את המעשים.

נטען כי חשיפת בית המשפט לעדות המתלוננת הינה באופן בלתי אמצעי, הוא קבע שהינה אמינה, ולכן יש לדחות את הערעור.

דין והכרעה

7. לאחר שנבחנו הראיות אשר באו בפני בית משפט השלום, הכרעת הדין וטענות הצדדים, המסקנה הינה כי יש לדחות את הערעור, אשר הינו על קביעות עובדתיות המתבססות על התרשמות ישירה ומהימנות עדים, כי אין מקום להתערבות בקביעות אלו, וכי הקביעות מעוגנות בראיות שבאו בפניו.

ערעור זה עוסק במהותו בקביעות עובדתיות ובמהימנות עדים וההתרשמות הישירה שהיתה לבית משפט השלום מהם. כלל ידוע הוא כי התערבות ערכאת הערעור בקביעות עובדתיות של הערכאה הדיונית בכלל, ובקביעות עובדתיות הקשורות למהימנות ונקבעות לאור התרשמות ישירה של בית המשפט מהעדים, שמורה למקרים חריגים, ואין כל בסיס להתערבות שכזו.

הלכה זו נקבעה בשורת פסקי דין. ר' ע"פ 5633/12 **און ניימן נ' מ"י** (10.7.2013):

"הלכה מושרשת היא, כי חרף הסמכות הקבועה בסעיף 212 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982, לא בנקל תתערב ערכאת הערעור בממצאי עובדה ובקביעות מהימנות, כפי שנתקבלו על-ידי הערכאה הדיונית. זאת, בשל היתרון האינהרנטי המוקנה לערכאה הדיונית על-פני ערכאת הערעור, לנוכח יכולתה של הערכאה הדיונית להתרשם באורח בלתי אמצעי מן העדים, מהאופן שבו מסרו את עדותם, מהתנהגותם, ומשפת גופם. כל אלה, מאפשרים לערכאה הדיונית לתור, באופן מיטבי, אחר "אותות האמת" המתגלות בעדויות".

עוד ר' ע"פ 190/82 **שאולי מרקוס נ' מ"י** פ"ד לז(1) 225, בעמ' 234: "בידוע, כי בד"כ אין בית משפט שלערוור מתערב בממצאיו של בית המשפט, ששמע את העדים והתרשם מהתנהגותם ומהימנותם".

ר' לעניין זה ע"פ 6277/20 **היילי נ' מ"י** (24.3.2021) סעיף 21 לפסק הדין:

"... כידוע, אין זה מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות שבעובדה ובממצאי מהימנות, אלא במקרים חריגים בהם קביעותיה של הערכאה הדיונית אינן סבירות בעליל; כאשר נפלה בהן טעות מהותית, הברורה על פני הדברים; או כאשר מדובר בהכרעה המבוססת על ראיות חפציות או על שיקולים שבהיגיון, שבהם אין לערכאה הדיונית יתרון על פני ערכאת הערעור ...

בנוסף, יש לשוב ולהזכיר כי ההלכה לפיה אין מדרכה של ערכאת הערעור להתערב בקביעות שבעובדה ובממצאי מהימנות של הערכאה הדיונית אלא במקרים חריגים, אינה מבוססת אך על היתרון הברור והמובנה של הערכאה הדיונית בקביעת ממצאי עובדה ומהימנות, אלא נעוצה גם בחלוקת התפקידים שבין הערכאות ... "הלך הערעור איננו מיועד לפתיחת ההליך הדיוני מחדש, ולעריכת 'מקצה שיפורים' לדין שהתנהל בו".

8. טענה מרכזית אשר מעלה המערער, הינה כי בית המשפט לא נתן אמון בגרסת המתלוננת באירוע הראשון,

ולפיכך זיכה את המערער מהמיוחס לו במסגרתו, לדבר הקרנה על המהימנות שיש לקבוע באירוע השני, לא היה עליו להתעלם מהאירוע הראשון, ולא היה עליו לתת אמון בגרסת המתלוננת באירוע השני.

יש לדחות טענות אלו הן במישור העקרוני והן במישור הספציפי המתייחס לנסיבות במקרה זה.

במישור העקרוני, אין כל מניעה כי בית משפט ייתן אמון בדברים המתייחסים לאירוע אחד, ולא ייתן אמון בדברים המתייחסים לאירוע אחר.

יתרה מכך, וכך הוא במקרה זה, הואיל ומדובר בהליך אשר הקביעות הראייתיות במסגרתו צריכות לראיות המביאות למסקנה מעל לספק סביר, הרי שיתכן שאי דיוק של עד, סערת רגשותיו, או סתירות אל מול עדויות אחרות, יקימו ספק באירוע אחד, ובאירוע אחר לא יקום הספק.

ואולם, הדברים האמורים הינם, ביחס למקרה זה, למעלה מן הצורך, שכן אין מדובר במצב בו בית המשפט אינו נותן אמון בגרסת המתלוננת באירוע הראשון, ואין מדובר במסקנה של בית המשפט בדבר העדר מהימנות של המתלוננת וגרסתה.

יש להעמיד את הדברים על דיוקם - בהכרעת הדין ביחס לאירוע הראשון, אין כל אמירה של בית משפט השלום על כי אין הוא נותן אמון בגרסת המתלוננת.

בית המשפט אומר מפורשות כי אינו נותן אמון בגרסת המערער, מעיון בגרסתו במשטרה לעומת גרסתו בעדות בבית המשפט, עולה כי אין יסוד לגרסה שמסר בבית המשפט, וגרסתו של המערער מיתממת.

ביחס לגרסת המתלוננת באשר לאירוע הראשון, נקבע כי גרסתה באשר לניסיון התקיפה אינה עולה בקנה אחד עם עדויות יתר העדות במקום. אין כל אמירה על העדר מהימנות או על אי אמירת אמת על ידי המתלוננת. כל שנאמר ע"י בית המשפט הוא כי גרסת המתלוננת אינה עולה בקנה אחד עם עדויות יתר העדות, ובית המשפט אף בוחן את הסיבות האפשריות לכך, ומציין שתי אפשרויות, האחת חלוף הזמן, והשנייה היותה נסערת מאוד.

משכך, קובע בית המשפט כי התעורר ספק באשר לניסיון התקיפה, והמערער זכאי ליהנות מספק זה.

מכאן, שאין מדובר בקביעות על העדר מהימנות המתלוננת, אלא מדובר בספק העולה לאור עדויות אחרות, כאמור לעיל.

9. הבחינה הספציפית של הראיות במקרה זה, מביאה למסקנה כי כל מהלך בחינת הראיות והקביעות העובדתיות

על ידי בית המשפט, מבוצע אל מול כל הראיות אשר באות בפניו ביחס לכל אחד מהאירועים, והדברים מבוססים על התרשמותו הישירה, ואין אלא לדחות את שורת הטענות המתייחסת לקביעות עובדתיות אלו אשר מעוגנות היטב בראיות.

כך, באירוע השני, אין בית המשפט מסתפק בדברי המתלוננת, אלא גם בדברים של שני עדים נוספים, אשר עדויותיהם קבילות, לאור הכלל הקבוע בסעיף 10 לפקודת הראיות (נוסח חדש), בדבר עדות על אמרת קורבן מעשה אלימות.

הגנת, ע.ת.2, מעידה כדלקמן (כך נוסח הדברים במקור בפרוטוקול בית המשפט):

"יום אחד הוא את הבת שלו מאוחר, שער הגן כבר היה סגור, נעול בסביבות השעה 09:20, 09:30, ואני ככה בגלל מקרה קודם שהיה ליט... עם אדון משה הסתכלתי ככה מאחורי החלון לראות שהכל בסדר, כי אני לא יכולה להשאיר 35 ילדים לבד בגן וכשהיא בשעה כזו, אנו לא נוניס להורה להיכנס אלא מובילים את הילד לתוך הגן, הוא התקשקש להיכנס פנימה, דחף את השער בחוזקה, השער שלנו הוא חד כיווני, כשפותחים אותו צריך לפתוח אותו החוצה ולא פנימה והוא דחף פנימה ומן הסתם זה פגע בט... הוא נכנס לתוך הגן, היא היתה נסערת נכנסה לגן ופחדה מהסיטואציה, הוא הטיח כמה האשמות מילים לא יפות בתוך הגן, בתוך החדר של הגן, הוא קרא לה מכשפה, ככה זכור לי, ט... לחצה על לחצן המצוקה יש לנו לחצן מצוקה בגן שמקשור לביטחון שלנו בעירייה ובמקרה הצורך גם מד"א במקרה של חלילה פגיעה בילד או משהו. הגיע לגן סייר...".
(פרו' 28.11.18 עמ' 27 שו' 12-22).

ב"כ המערער טוען לסתירה מהותית בין עדות הגנת לבין עדות המתלוננת, וזאת בהסתמך על דברי הגנת בהמשך, על כן: **"היא הוציאה את המנעול. היא עוד לא התחילה לפתוח. היא רק פתחה את המנעול, אם היתה פותחת את השער כלפי חוץ בדרך הרגילה כל הדבר הזה היה נמנע"** (פרו' עמ' 30 שו' 29-30).

ואולם העדה אומרת קודם לכן **"היא עומדת בפנים, הוא עומד בחוץ, השער נפתח כלפיו, השער זז כלפי הבן אדם אבל אח"כ הוא חוזר וכך הסברתי בדיוק במשטרה. האוטומט של השער ברגע שנותנים אותו בחוזקה, אם זה בצורה כזו, הוא בא קצת פנימה ואז פותחים אותו החוצה"**. (פרו' עמ' 30 שו' 21-33).

דברים אלו של העדה מתיישבים היטב עם עדות המתלוננת, אך מכל מקום ייתכן ובשל המרחק אשר היתה העדה מהמקום, לא יכולה היתה לראות במדויק את אותו שבירר שניה, ואת אותה פתיחה של השער.

ואולם, חשיבות רבה לחלק אחר בעדותה, אשר כאמור הינה עדות קבילה על אמרת קורבן אלימות בסמוך לאירוע. המתלוננת מיד לאחר האירוע מראה לה את המכה אשר קיבלה. העדה נשאלת **"אז היא הראתה לך את המכה?"** והיא משיבה: **"כן. בכיוון של למטה מעבר לזה אני לא זוכרת"** (פרו' עמ' 29 שו' 14-15). וקודם לכן היא מתארת כי ראתה שריטה ברגלה של המתלוננת, למטה (פרו' עמ' 28 שו' 33 - עמ' 29 שו' 10).

מדובר בעדה אשר ראתה את הפגיעה ברגלה של המתלוננת, מיד ובסמוך לאחר האירוע, כאשר המתלוננת מגיעה אליה נסערת ופגועה ברגלה ומראה לה את הפגיעה. יתרה מכך, על סערת המתלוננת ניתן ללמוד גם מהעובדה שהיא לחצה על לחצן המצוקה.

סייר (ע.ת.3), אשר היה במקום בביקורת רגילה, מעיד כי ביום האירוע המתלוננת היתה נסערת מאוד, פחדה ורעדה והוא ניסה להרגיע אותה (בפרוטוקול נכתב "אותו") (פרו' עמ' 11 שו' 25,26). הוא לא ראה אלימות מצד המערער **"חוץ מאלימות מילולית, לא מעבר לזה"** (פרו' עמ' 11 שו' 29-30). העד מעיד כי המתלוננת לא באה לפגוע בילדה והיא לא פגעה בילדה (פרו' עמ' 12 שו' 3-4, 10).

אשר לטענה כי עדות הסייר עומדת בסתירה לעדות המתלוננת - אין מדובר בסתירה, במהלך אירוע כל אדם הנוכח בו יכול לראות לעיתים חלק ממנו, בפרט כאשר מדובר בפגיעה רגעית של שניה, של השער ברגלה של המתלוננת.

ואולם, עדות זו מחזקת את עדות המתלוננת בשל כך שהיא מצביעה על הסערה הגדולה, ומצביעה על העדר כל פגיעה או חשש שצריך היה להיות למערער, כטענתו, מפגיעה בבתו.

בזמן אמת, גם כן זמן קצר ביותר לאחר האירוע, כשמגיע למקום שוטר סיור (ע.ת.5), הוא מעיד כי התקבל אירוע במוקד העירוני לשלוח פקח, וכי יש אדם שמשתולל בגן ילדים, הוא פתח אירוע במוקד 100, הגיע למקום, פגש את הסייר שהודיע בקשר על האירוע, ואת הנוגעים בדבר, האב והסייעת, שיש ביניהם סכסוך, והסייעת, היא המתלוננת, מספרת לו, בזמן אמת: **"הגברת התלוננה כך שהוא דחף את השער, פגע בה עם השער, רצה להתלונן על תקיפה אמרה שהעליב אותה..."** (פרו' עמ' 19 שו' 5-6). המתלוננת אמרה לו שקיבלה מכה ברגל (פרו' עמ' 19 שו' 17).

הנה כי כן, אין מדובר אך בעדות המתלוננת, אלא בעדויות נוספות המחזקות אותה, תומכות בה, ומביאות דברים אשר נאמרו בזמן אמת.

אין ממש בטענה לפיה אם הילדה עמדה לפני המערער, אזי אין היגיון בכך שהמערער ידחוף או יהדוף את השער קדימה לעבר המתלוננת, שכן אז יפגע בבתו. גם אם הילדה עומדת לפני המערער, הרי שהשער הוא גם לפניה, והדיפת השער קדימה, אין משמעותה שהשער יפגע בבתו אלא יפגע במתלוננת.

מכל האמור, יש לקבוע כי המסקנות העובדתיות של בית משפט השלום נשענות על הראיות אשר באו בפניו ומתיישבות עימן.

10. הקביעות העובדתיות נשענות גם על ההתרשמות הישירה של בית המשפט מהעדים ומהימנותם, ובפרט המערער והמתלוננת. בית המשפט אינו נותן אמון בדברי המערער, דוחה את טענותיו ואף מוסיף כי אין בהם כל ממש.

בית המשפט קובע, כי יש לדחות את טענת המערער על כי דחף את השער במטרה להגן על בתו הואיל וחשש שתימחץ בין חלקי השער, הוסיף כי המערער היה יכול להימנע מהסיטואציה אילו היה אוחז בשער מבלי לדחוף אותו, ויתרה מכך כיוון הליכת בתו היה אל עבר המתלוננת ולכן גרסתו אינה מתיישבת עם ההיגיון. אין אלא לקבל דברים אלו של בית המשפט, וקביעותיו אלו המתיישבות עם מהלך הדברים כפי שעולה ממכלול הראיות.

המערער, למעשה, אינו כופר בסיטואציה במובן זה שהוא ביצע פעולות ביחס לשער, ומתאר הוא שתי פעולות, האחת בלימה של פתיחת השער כלפיו וכלפי בתו, והשנייה משיכת השער חזרה לכיוונו כדי למנוע פגיעה חמורה בבתו, אשר נמחצה בין השער לעמוד:

"והיא פתחה את המנעול עם שרשרת והשער הוא מתכת מסיבי גדול, היא פתחה המנעול ופתחה את השער בפתיחה קדימה כלפי הילדה ואני משכתי את הילדה מהר כדי שלא תיפגע. ביד השנייה משכה את הילדה ואמרה לה בואי וביד השנייה סגרה את השער על הילדה. עשתה זאת במהירות וכעס והיא סגרה את השער על הילדה שלי והילדה נמחצה בין השער לעמוד הקבוע וכל מה שיכולתי לעשות זה למשוך את השער אליי כי השער נפתח כלפי חוץ ולא כלפי פנים כדי שהבת לא תימחץ" (פרו' 19.2.20 עמ' 18 שו' 28 - עמ' 19 שו' 1).

אין כל ראיה לכך שבתו של המערער נמחצה, נהפוך הוא, היא נכנסה לגן, כפי עדות הסייר, ואין כל ראיה למחיצה נטענת זו.

יתרה מכך, אם טוען הוא שהמתלוננת משכה את בתו, הרי שכדי למשוך את הבת חייבת היתה המתלוננת להיות מעבר לקו השער, שכן אם פתיחת השער קודם יכולה היתה לפגוע בילדה, הרי שהילדה היתה מעבר לשער.

בטענת המערער המנסה להסתמך על כך שהמתלוננת עמדה בחלק הפנימי של הגן, ולשער יש מעצור והוא נפתח רק לכיוון מי שבחוץ, ולפיכך, לא ניתן היה לפגוע בה, אין ממש. די בכך, שתוך כדי פתיחת השער המתלוננת עוברת בסנטימטרים ספורים את קו השער, על מנת שכאשר הוא נסגר חזרה הוא יפגע ברגלה. בסיטואציה האמורה, לא המערער וגם לא הגננת אשר ראתה את הדברים מהחלון, יכולים לומר אל נכון האם לא היתה תנועה של סנטימטרים ספורים ברגלה של המתלוננת מעבר לקו השער.

בחינת הראיות והנסיבות מביאה למסקנה כי בדין דחה בית משפט השלום את גרסת המערער, וקיבל את עדות המתלוננת ביחס לאירוע השני.

מכל האמור, אין כל עילה להתערבות במסקנות העובדתיות של בית משפט השלום הנשענות על התרשמותו הישירה מהמערער והמתלוננת, הן על בחינת הראיות, והן על הגיון הדברים.

יוער, כי ככל שהיה מקום לקבל את טענת המערער על כי מהמהימנות הנקבעת ביחס לעדות על אירוע מסוים יש

להשפיע על המהימנות הנקבעת ביחס לעדות על אירוע אחר, הרי שדברים אלו צריכים היו להיות ישימים, מקל וחומר ביחס אליו. שכן, בית המשפט קובע מפורשות ביחס לאירוע הראשון שאין מקום לתת אמון בגרסתו, וגרסתו מיתממת, בנוסף להיותה עומדת בסתירה מוחלטת לעדויות העדים. מנגד, כאמור לעיל, לא קבע בית המשפט קביעות שכאלו ביחס לאמון בגרסה, באשר למתלוננת.

סוף דבר

11. לאור כל האמור, בהיות הערעור על קביעות עובדתיות של בית המשפט, הנשענות על התרשמותו הישירה ממהימנות העדים, על הראיות שבאו בפניו ועל הגיון הדברים, ומשנבחנו הקביעות בהתאם לראיות, אין אלא לקבוע כי לא קמה כל עילה להתערבות בקביעות עובדתיות אלו ובמסקנות בית המשפט.

כך גם אין ממש בטענות לאכיפה בררנית. אין הראיות ביחס למערער כראיות ביחס למתלוננת, ואין ממש בטענה זו. את הטענות על מחדלי חקירה יש לדחות מנימוקי בית משפט השלום.

כך גם יש לדחות את טענת זוטי דברים שמעלה המערער - פגיעה כאמור במתלוננת, אינה בבחינת זוטי דברים. זוהי פגיעה אשר באה על רקע מערכת יחסים עכורה, תוך שכפי קביעת בית המשפט, חזקה שהמערער היה מודע לעובדה שהדיפת השער כלפי המתלוננת עשויה לפגוע ברגלה, כפי שאכן אירע כתוצאה מהתנהלותו. מדובר בהתנהלות אלימה של המערער כלפי המתלוננת, אשר אינה אך זוטי דברים, ואינה עניין קל ערך. יש להוסיף, כי כתב האישום ייחס עבירה של תקיפה סתם, ואולם, מהראיות עולה פגיעה אשר הינה חמורה, וגרמה לסערת רגשות של המתלוננת, וזוהי עבירה של תקיפה סתם ברף הגבוה של תקיפה כזו.

אשר על כן, הערעור נדחה.

ניתן היום, ב' סיוון תשפ"ב, 01 יוני 2022, במעמד הצדדים.

יואל עדן, שופט

גאולה לוין, שופטת

איתי ברסלר-גונן, שופט